

мемъ, че първиятъ плодъ на разумното начало е любовта, ние имаме едно становище. Обаче, ако търсимъ първата дума, която произлиза отъ любовта, въпросътъ е другъ. Сега трѣбва да мислите върху първата дума на любовта.

Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь.“ Значи, когато любовта действува между два души, всѣкога единиятъ люби, а другиятъ приема неговата любовъ. И двамата едновременно не могатъ да любятъ. Единиятъ ще застане на мѣстото на Бога и ще люби, а другиятъ ще приема любовта и ще благодари за нея. Единиятъ ще бѣде проводникъ на Божията Любовь, а другиятъ ще бѣде човѣкътъ, когото любятъ. Човѣкъ не може да люби, той само приема любовта. Когато посети човѣка, любовта го подига, дава му потикъ да върви напредъ, възкресява го. Само Божественото възкресява човѣка. Когато възкрѣсне, човѣкъ трѣбва да цѣлува ржцетѣ и краката на Божественото, да Му благодари. Не благодари ли, той е осъденъ на смъртъ. За да живѣе, човѣкъ трѣбва да благодари. Не благодари ли, той не е човѣкъ; щомъ не е човѣкъ, не заслужва да живѣе. Божественото люби, а човѣкъ благодари. Така сж разпредѣлили ролитѣ си дветѣ начала въ човѣка — Божественото и човѣшкото. На Божественото не можете да поставите никакви граници, никакви предѣли. Божествениятъ свѣтъ е безграниченъ. Опитал ли се нѣкой да забие единъ колъ въ Божествения